

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-95-04

Druk nr 3050
Warszawa, 23 czerwca 2004 r.

Pan
Józef Oleksy
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Konwencji w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy Państw Członkowskich Unii Europejskiej, sporządzonej w Brukseli dnia 26 maja 1997 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Sprawiedliwości.

Z szacunkiem

(-) Marek Belka

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 26 maja 1997 r. została sporządzona w Brukseli Konwencja w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy Państw Członkowskich Unii Europejskiej.

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- Rzeczpospolita Polska przystępuje do powyższej Konwencji,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona oraz będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie, dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Konwencji w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy Państw Członkowskich Unii Europejskiej, sporządzonej w Brukseli dnia 26 maja 1997 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Konwencji w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy Państw Członkowskich Unii Europejskiej, sporządzonej w Brukseli dnia 26 maja 1997 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

U Z A S A D N I E N I E

wniosku o udzielenie zgody na ratyfikację Konwencji w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy Państw Członkowskich Unii Europejskiej

I. Geneza Konwencji

Konwencja w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy Państw Członkowskich Unii Europejskiej została sporządzona na

podstawie art. K.3. ustęp 2 litera c) Traktatu o Unii Europejskiej z Maastricht zawartego dnia 7 lutego 1992 r. oraz w oparciu o akt Rady Unii Europejskiej Nr 97/C 195/01 z dnia 26 maja 1997 r. (opublikowany w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Nr C 195 z dnia 25 czerwca 1997 r.).

Przyjęcie Konwencji było podyktowane w głównej mierze koniecznością wzmocnienia współpracy sądowej w zakresie zwalczania opisanego zjawiska, o którym mowa w tytule Konwencji.

Traktat o Unii Europejskiej w art. 29 jako jeden z celów, który należy osiągnąć w ramach tworzenia i ochrony Europejskiego obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, wymienia właśnie walkę z korupcją. W jego realizacji niezbędne jest zacieśnienie współpracy sądowej, policyjnej i celnej oraz zbliżanie ustawodawstw poszczególnych Państw Członkowskich.

Pierwszą inicjatywą Unii Europejskiej odnoszącą się do zjawiska korupcji był sporządzony przez Radę w dniu 27 września 1996 r. Protokół do Konwencji UE o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.Urz. WE C 313, 23/10/1996), który dotyczył w szczególności aktów korupcji z udziałem funkcjonariuszy krajowych i wspólnotowych, skutkujących uszczerbkiem dla interesów finansowych WE.

Wkrótce uznano jednak, że współpraca sądowa w sprawach karnych pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii powinna iść dalej, aniżeli ograniczać się do ram zakreślonych w Protokole.

Dnia 28 kwietnia 1997 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła Plan Działania w sprawie zwalczania zorganizowanej przestępczości (OJ/C of 15.8.1997 N°251/1), w którym m.in. określono politykę Unii w odniesieniu do zjawiska korupcji, skupiając się na środkach zapobiegających tej patologii. Wzięto też pod uwagę prace prowadzone na innym niż UE forum międzynarodowym. Plan Działania zawierał wytyczne o charakterze politycznym. Na ich kanwie Komisja Europejska opracowała Komunikat skierowany do Rady oraz Parlamentu Europejskiego na temat polityki Unii przeciwko korupcji, który przyjęto dnia 21 maja 1997 r. (COM(97) 192 final.). Wskazano w nim szereg środków zmierzających do sformułowania strategii UE w sprawach korupcji wewnątrz Unii oraz poza nią.

Wkrótce też, w dniu 26 maja 1997 r., podpisano Konwencję w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy Państw Członkowskich Unii Europejskiej.

Konwencję ratyfikowało dotychczas 9 Państw Członkowskich: Królestwo Danii, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Włoska, Republika Austrii, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji oraz Wielka Brytania i Irlandia Północna.

W zakresie zwalczania korupcji w ramach Unii Europejskiej przyjęto także inne instrumenty, do których można zaliczyć:

- 1) wspomniane już Konwencje o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r. (Dz.Urz. WE L 312, 23.12.1995) oraz Pierwszy Protokół do tej Konwencji,
- 2) Drugi Protokół do ww. Konwencji z dnia 19 czerwca 1997 r.,
- 3) Wspólne działanie nr 98/742/JHA z dnia 22 grudnia 1998 r., przyjęte przez Radę na podst. Art. K.3 Traktatu o UE, dotyczące korupcji w sektorze prywatnym (Dz.Urz. WE L 358, 31 grudnia 1998),
- 4) Wspólne stanowisko z dnia 6 października 1997 r., dotyczące walki z korupcją w ramach aktywności na tym polu Rady Europy i OECD (Dz.Urz. WE L 279, 13.10.1997).

Dorobek prawny Unii obejmuje także przyjęte w ramach Rady Europy: Cywilnoprawną Konwencję o Korupcji (dnia 4 listopada 1999 r.) oraz Karnoprawną Konwencję o korupcji (dnia 27 stycznia 1999 r.), a także instrumenty wypracowane w ramach OECD, zwłaszcza zaś konwencję o zwalczaniu przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych z dnia 21 listopada 1997 r.

II. Cel i zakres konwencji

Celem Konwencji jest poprawa efektywności współpracy sądowej Państw Członkowskich Unii Europejskiej w zakresie zwalczania korupcji wśród funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich oraz funkcjonariuszy Państw Członkowskich.

W realizacji opisanego wyżej celu, Konwencja:

- 1) przyjmuje jednolity katalog definicyjny odnoszący się do pojęć: „funkcjonariusz”, „funkcjonariusz wspólnotowy”, „funkcjonariusz krajowy” – Art. 1,
- 2) definiuje pojęcia korupcji biernej – Art. 2 oraz czynnej – Art. 3,
- 3) zobowiązuje Państwa Członkowskie do zapewnienia karalności przestępstw korupcyjnych popełnianych przez lub przeciwko członkom Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Trybunału Sprawiedliwości oraz Trybunału Obrachunkowego – Art. 4,
- 4) odnosi się do kwestii kar za czyny stanowiące przestępstwa korupcyjne – Art. 5,
- 5) reguluje kwestie odpowiedzialności karnej osób zarządzających przedsiębiorstwami – Art. 6,
- 6) reguluje zagadnienie jurysdykcji – Art. 7,
- 7) reguluje kwestie dotyczące ekstradycji i ścigania – Art. 8,
- 8) reguluje współpracę Państw Członkowskich – Art. 9,
- 9) uznaje regułę „ne bis in idem” – Art. 10,
- 10) wskazuje tryb rozstrzygania sporów pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy nimi i instytucjami Unii Europejskiej w zakresie stosowania Konwencji – Art. 12.

W zakresie prawa materialnego Konwencja zobowiązuje strony do traktowania jako funkcjonariusza każdego funkcjonariusza wspólnotowego lub krajowego oraz funkcjonariusza krajowego każdego innego Państwa Członkowskiego. Odnosnie do pojęcia „funkcjonariusza krajowego” Konwencja odsyła do definicji „funkcjonariusza” lub „funkcjonariusza publicznego” w rozumieniu krajowego prawa karnego Państwa Członkowskiego.

Konwencja wskazuje dwie postaci korupcji – czynną i bierną – oraz podaje ich zakres definicyjny.

Za korupcję bierną (art. 2) uznaje ona umyślne działanie funkcjonariusza, który bezpośrednio lub pośrednio żąda lub otrzymuje korzyści dowolnego rodzaju dla siebie lub osoby trzeciej lub przyjmuje obietnicę takiej korzyści oraz podejmuje działanie lub powstrzymuje się od czynności wynikającej z jego obowiązku, lub wykonuje swoją funkcję z naruszeniem obowiązków funkcjonariusza.

Korupcją czynną (art. 3) w rozumieniu Konwencji jest natomiast umyślne działanie jakiegokolwiek osoby w postaci dawania obietnicy lub przekazywania, w sposób bezpośredni lub pośrednio, korzyści dowolnego rodzaju funkcjonariuszowi lub osobie trzeciej, aby sprawić, by funkcjonariusz postąpił wbrew swoim obowiązkom lub powstrzymał się od czynności zgodnej z jego obowiązkiem, lub wykonywał swoją funkcję z naruszeniem obowiązków funkcjonariusza.

Konwencja zobowiązuje strony do spenalizowania w wewnętrznym porządku prawnym zachowań stanowiących przestępstwa biernej i czynnej korupcji. Wymaga też zapewnienia, aby ukaraniu podlegały nie tylko dokonanie i usiłowanie czynu, ale również uczestniczenie w jego popełnieniu (ang. participating) oraz nakłanianie do niego (art. 5).

Kary przewidziane w prawie wewnętrznym za przestępstwo czynnej i biernej korupcji powinny, wedle Konwencji, cechować się skutecznością, proporcjonalnością i mieć charakter odstrasżający. Przynajmniej w poważniejszych przypadkach, ustawa powinna przewidywać kary pozbawienia wolności, które mogłyby stanowić podstawę do ekstradycji (art. 5).

Konwencja zobowiązuje strony do uznania osób zarządzających przedsiębiorstwami lub dowolnych osób w przedsiębiorstwie, posiadających prawo podejmowania decyzji lub wykonywania kontroli, za podlegające odpowiedzialności karnej w zakresie czynów osób im podlegających, działających w imieniu przedsiębiorstwa – zgodnie z zasadami prawa krajowego (art. 6).

W zakresie proceduralnym, Konwencja przewiduje, że postępowania karne w sprawach o korupcję powinny być prowadzone na zasadach określonych w prawie krajowym Państwa Członkowskiego, które wszczęło postępowanie. Podobnie ma się rzecz z kwestią ustalenia właściwości organów je prowadzących.

Państwo-strona jest zobowiązane ustanowić własną jurysdykcję, gdy (art. 7):

- przestępstwo zostało popełnione w całości lub częściowo na jego terytorium lub
- osoba, która popełniła przestępstwo, jest jednym z jego obywateli lub funkcjonariuszy, lub
- przestępstwo zostało popełnione przeciwko funkcjonariuszowi lub członkowi Komisji Wspólnot Europejskich, Parlamentu Europejskiego, Trybunału

Sprawiedliwości i Trybunału Obrachunkowego Wspólnot Europejskich, który jednocześnie jest ich obywatelem, lub

- osoba, która popełniła przestępstwo, jest funkcjonariuszem w instytucji Wspólnot Europejskich lub jednostki powołanej zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnoty Europejskie, która posiada swoją główną siedzibę w danym Państwie Członkowskim.

Konwencja przewiduje możliwość składania oświadczeń ograniczających stosowanie wyżej opisanych reguł jurysdykcyjnych (art. 7 ust. 2).

W kwestii ekstradycji (art. 8) Konwencja zobowiązuje Państwa Członkowskie, które nie wydają własnych obywateli, do objęcia krajową jurysdykcją przestępstw czynnej i biernej korupcji, popełnionych przez jego obywateli za granicą – na terenie innego Państwa Członkowskiego. W przypadku odmowy ekstradycji sprawcy jedynie z uwagi na zasadę niewydawania własnych obywateli Państwo Członkowskie jest obowiązane przekazać sprawę krajowym organom ścigania celem przeprowadzenia stosownego postępowania. Wszelkie dokumenty i inne dowody powinny zostać przekazane temu państwu, które z kolei powinno poinformować państwo wzywające o wszczęciu postępowania i jego wyniku (art. 8 ust. 2).

Państwa te powinny współpracować w prowadzeniu śledztwa, wykonaniu kary, ekstradycji, przekazaniu i przejęciu ścigania oraz wykonaniu orzeczenia wydanego w innym Państwie Członkowskim (art. 9 ust. 1).

W przypadku prowadzenia postępowania o ten sam czyn przez więcej niż jedno państwo powinny one współpracować ze sobą w ustaleniu jurysdykcji wyłącznej jednego z państw (art. 9 ust. 2).

Konwencja wskazuje, że w zakresie wykonywania jej postanowień Państwa Członkowskie powinny stosować zasadę „ne bis in idem”, przewidującą zakaz ścigania osoby osądzonej w jednym państwie przez organy innego państwa w sprawie o ten sam czyn (art. 10). Warunkiem stosowania zasady jest, aby w przypadku skazania kara została wykonana, była w trakcie wykonywania lub też nie mogła zostać wykonana zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego, w którym nastąpiło skazanie (przykładowo w sytuacji upływu okresu przedawnienia wykonania kary).

Konwencja dopuszcza w tym zakresie możliwość złożenia przez Państwo Członkowskie oświadczeń ograniczających zastosowanie art. 10 w trzech przypadkach (art. 10 ust. 2):

- czyny stanowiące podstawę wyroku sądu zagranicznego zostały popełnione w całości albo w części na jego terytorium. Wyjątek ten nie ma jednak zastosowania, jeżeli czyny zostały popełnione w części na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym wydano wyrok;
- czyny, na podstawie których wydano wyrok zagraniczny, stanowią przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu lub innym równie istotnym interesom tego Państwa Członkowskiego;
- czyny, na podstawie których wydano wyrok zagraniczny, zostały popełnione przez funkcjonariusza państwowego tego Państwa Członkowskiego z naruszeniem spoczywających na nim obowiązków służbowych.

W przypadku sporów pomiędzy Państwami Członkowskimi, wynikłych na tle interpretacji lub stosowania jej przepisów, Konwencja nakazuje rozstrzygać je w konsultacjach dwustronnych, a w przypadku niemożności wypracowania kompromisu – w toku procedury koncyliacyjnej z udziałem Rady Unii Europejskiej, w ostateczności wskazując na możliwość przedstawienia sprawy Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Konwencja przewiduje także, że sądy Państwa Członkowskiego mogą zwracać się do Trybunału o wydanie orzeczenia prejudycjalnego (wstępnego) w sprawie z udziałem członków lub funkcjonariuszy instytucji lub organów wspólnotowych, działających w ramach wykonywania swoich funkcji w przypadku uznania, że rozstrzygnięcie danej kwestii jest niezbędne dla wydania prawidłowego orzeczenia. Wymaga to złożenia, na zasadzie art. 12 ust. 4, oświadczenia Państwa Członkowskiego o akceptacji jurysdykcji Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Oświadczenie takie można złożyć Sekretarzowi Generalnemu Rady wraz z notyfikowaniem o zakończeniu krajowych procedur ratyfikacyjnych lub w jakimkolwiek późniejszym terminie.

Konwencja wchodzi w życie 90 dni po notyfikacji, o której wyżej, przez ostatnie z Państw Członkowskich. Jednocześnie art. 13 ust. 4 przewiduje możliwość stosowania postanowień Konwencji (z wyjątkiem art. 12) jeszcze przed jej wejściem w życie

pomiędzy tymi Państwami Członkowskimi, które implementowały Konwencję. Wymaga to złożenia przez nie stosownego oświadczenia.

III. Stosunek prawa polskiego do uregulowań konwencji

Związanie się przez Rzeczpospolitą Polską Konwencją nie wymaga wprowadzenia w prawie polskim daleko idących zmian. Niewielkie modyfikacje dotyczą zagadnień uregulowanych w obszarze prawa karnego materialnego i procesowego.

Prawo karne materialne:

Analiza porządku prawnego RP w kontekście wymagań nakładanych przez Konwencję prowadzi do wniosku, że zasadnicze zmiany prawa karnego materialnego nie są w polskim prawie konieczne.

W zgodzie z postanowieniami Konwencji pozostają przepisy polskiego Kodeksu karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) dotyczące definicji funkcjonariusza publicznego (art. 115 § 13 K.k.), którą dopełnia definicja osoby pełniącej funkcję publiczną (art. 115 § 19 K.k.), korupcji czynnej i biernej (art. 228 K.k. i 229 K.k. uzupełnione o art. 230 K.k., 230a K.k. i 231 K.k.), postaci sprawstwa (art. 18 § 1, 2 i 3 K.k.), kar za przestępstwa korupcyjne (art. 228-231), odpowiedzialności przełożonych za czyny podwładnych (Konwencja wskazuje, że zagadnienie to rozstrzygać należy według zasad prawa krajowego – art. 18 § 1 – sprawstwo kierownicze i polecające, § 2 – podżeganie i § 3 – pomocnictwo).

Wymienione wyżej przepisy zapewniają karalność wszystkich form stadialnych i zjawiskowych przestępstw korupcyjnych popełnianych zarówno przeciwko lub przez funkcjonariuszy krajowych, jak i wspólnotowych, włączywszy w to członków Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Trybunału Sprawiedliwości i Trybunału Obrachunkowego Wspólnot Europejskich.

Kary przewidziane w art. 228-231 Kodeksu karnego spełniają wymóg skuteczności i proporcjonalności. Mają one także walor odstrasżający, co postuluje Konwencja. Każdy z tych przepisów przewiduje kary pozbawienia wolności. Czyny te stanowią również podstawę do ekstradycji.

Kodeks karny zawiera również odpowiednie przepisy ustanawiające krajową jurysdykcję, w sytuacji gdy przestępstwa zostały popełnione w całości lub częściowo na

terytorium RP, niezależnie od obywatelstwa sprawcy (art. 5 K.k.). W każdej sytuacji krajową jurysdykcją objęci będą polscy obywatele i funkcjonariusze niezależnie od miejsca popełnienia przestępstwa (art. 109 K.k.). RP będzie miała zapewnioną jurysdykcję również w razie popełnienia (także za granicą) przestępstwa wobec polskiego funkcjonariusza lub członka Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Trybunału Sprawiedliwości i Trybunału Obrachunkowego Wspólnot Europejskich, który jest jednocześnie polskim obywatelem – tak przez Polaka (art. 109 K.k.), jak i cudzoziemca (art. 110 § 1 K.k.).

Nie w każdej sytuacji jurysdykcją krajową objęci będą natomiast funkcjonariusze zatrudnieni w instytucjach Wspólnot Europejskich, posiadających swoją główną siedzibę na terenie RP. W przypadku bowiem gdy funkcjonariusz taki byłby cudzoziemcem, a czyn (inny niż opisany dyspozycją art. 110 K.k.) popełniłby poza granicami RP, polskie organy pozbawione byłyby jurysdykcji. Zmiana przepisów o jurysdykcji nie byłaby tu jednak celowa, zwłaszcza że nie są znane zamierzenia ulokowania na terytorium RP głównej siedziby którejś z instytucji WE. Dlatego celowe jest raczej skorzystanie z możliwości złożenia stosownego oświadczenia, dotyczącego jurysdykcji, na co zezwala art. 7 Konwencji.

Oświadczenie to powinno mieć brzmienie:

Stosownie do art. 7(2) Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż w przypadku popełnienia przez funkcjonariusza wspólnotowego będącego cudzoziemcem, przestępstwa poza terytorium Polski, będzie stosować regułę jurysdykcyjną, o której mowa w art. 7(1)(d) wyłącznie w przypadku, kiedy cudzoziemiec przebywa na jej terytorium, i pod warunkiem, że nie postanowiono o jego wydaniu.”.

W kwestii ekstradycji, Rzeczpospolita Polska, nie wydając własnych obywateli, przewiduje jednocześnie ściganie czynów popełnionych przez nich za granicą (art. 109 K.k.). Problem przestanie być zresztą aktualny po wejściu w życie przepisów implementujących Decyzję Ramową Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedurach przekazania między Państwami Członkowskimi.

W kwestii stosowania zasady „ne bis in idem” (art. 10 Konwencji) będzie niezbędne dokonanie zmiany treści art. 114 K.k., który w obecnym brzmieniu stanowi, że orzeczenie zapadłe za granicą nie stanowi przeszkody do postępowania karnego o to

samo przestępstwo przed sądem polskim, co jest dokładnym zaprzeczeniem ww. zasady. Przepis ten należy zmodyfikować poprzez usunięcie ww. zapisu lub ewentualnie przeformułowanie jego treści tak, by nie odnosił się on do orzeczeń wydanych przez odpowiednie organy Państw Członkowskich UE.

Odpowiednie rozwiązanie tego problemu zawiera „prezydencki” projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw z dnia 20 grudnia 2001 r., który przewiduje m.in. znowelizowanie art. 114 K.k. celem dostosowania go do wiążących RP przepisów prawa międzynarodowego. Stanowi on w § 3 pkt 3, że:

„Przepisu § 1 nie stosuje się: (...) do orzeczeń sądów państw obcych, jeżeli wynika to z wiążącej Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej.”.

Pierwsze czytanie projektu (druk sejmowy nr 181) odbyło się dnia 16 stycznia 2002 r. Obecnie jest on przedmiotem prac Komisji Nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacjach.

Prawo karne procesowe

Procedura karna regulowana przepisami Kodeksu postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) pozostaje w zgodzie z postanowieniami Konwencji.

W odniesieniu do określonego w art. 8 ust. 2 Konwencji obowiązku wszczęcia postępowania karnego w przypadku odmowy ekstradycji własnego obywatela, jego realizację zapewniają przepisy art. 10, 303 i 305 K.p.k.

W kontekście realizacji określonej w art. 7 Konwencji zasady „ne bis in idem” należy dokonać natomiast analizy art. 17 wskazującego ujemne przesłanki procesowe, których wystąpienie skutkuje podjęciem decyzji o odmowie wszczęcia lub umorzenia postępowania. Przyjąć należy, że przepis ten w § 1 pkt 11 wskazujący na „inne okoliczności wyłączające ściganie”, umożliwia podjęcie stosownej decyzji procesowej w przypadku wydania orzeczenia odpowiednich organów Państw Członkowskich co do tego samego czynu tej samej osoby. Teza ta jest aktualna zwłaszcza w kontekście prymatu zapisów Konwencji przed regulacjami krajowymi. Tak więc art. 17 § 1 pkt 11 Kpk na gruncie procesowym, skorelowany na gruncie prawa materialnego z art. 114

K.k. w jego nowym kształcie, proponowanym w ww. „prezydenckim” projekcie nowelizacji Kodeksu karnego, zapewnią pełną realizację omawianej zasady.

IV. Potrzeba, cel oraz tryb związania się Konwencją przez RP

Konwencja w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy Państw Członkowskich Unii Europejskiej jest odpowiedzią UE na zagrożenia związane z korumpowaniem urzędników zarówno szczebla krajowego (na poziomie Państw Członkowskich), jak i wspólnotowego, wyrządzające lub mogące wyrządzić szkodę interesom finansowym Wspólnot Europejskich.

Przepływy finansowe w obrębie UE oraz pomiędzy Unią a Państwami Członkowskimi dotyczą poważnych kwot, stąd ich zakłócenie wiązać się może z daleko idącymi, negatywnymi konsekwencjami tak dla instytucji wspólnotowych, jak i dla wchodzących w jej skład krajów, będących zarówno beneficjentami, jak i płatnikami we wzajemnych rozliczeniach.

Zwalczanie tego procederu w wymiarze ponadnarodowym wymaga wzmocnienia współpracy sądowej m.in. poprzez przyjęcie czytelnych, wspólnych zasad w ramach prowadzonych postępowań karnych. Z jednej strony postępowania te powinny być prowadzone w sposób efektywny, z drugiej zapewniać poszanowanie praw procesowych sprawców przestępstw. Konwencja wychodzi naprzeciw tym potrzebom.

Dodatkowo wskazać należy, że w Traktacie Akcesyjnym z dnia 16 kwietnia 2003 r. Polska zobowiązała się do związania po akcesji (art. 3 pkt 4) Konwencjami z dziedziny wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, które są nierozzerwalnie związane z osiągnięciem celów UE, a które do dnia przystąpienia zostały otwarte do podpisu dla obecnych Państw Członkowskich, a także do tych, które zostały przygotowane przez Radę zgodnie z Tytułem VI Traktatu UE i których przyjęcie Rada zaleciła Państwom Członkowskim.

W wykonaniu tego zobowiązania, ratyfikowanie Konwencji w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy Państw Członkowskich Unii Europejskiej jest nieodzowne.

Wiążąc się Konwencją, Rzeczpospolita Polska obok wspomnianego wyżej oświadczenia z art. 7 ust. 2 Konwencji dotyczącego stosowania reguł jurysdykcji, powinna także złożyć oświadczenie, o którym mowa w art. 13 ust. 4, umożliwiające

stosowanie Konwencji jeszcze przed jej wejściem w życie w stosunkach z tymi państwami, które złożyły podobne oświadczenia.

Oświadczenie Polski winno mieć brzmienie:

„Stosownie do art. 13(4), Rzeczpospolita Polska oświadcza, że niniejsza Konwencja, z wyjątkiem art. 12, będzie miała zastosowanie w stosunkach z tymi Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 90 dni po dacie złożenia oświadczenia.”.

Nie wydaje się natomiast celowe składanie odrębnego oświadczenia dotyczącego akceptacji jurysdykcji Trybunału Sprawiedliwości, o którym mowa w art. 12. Kwestia uznania tej jurysdykcji w odniesieniu do wszystkich instrumentów tzw. III filaru UE powinna być bowiem rozstrzygnięta w sposób kompleksowy i jednolity na gruncie art. 35 Traktatu o Unii Europejskiej (Dziennik Urzędowy Wspólnot Nr C 325, 24.12.2002).

Ratyfikacja Konwencji powinna odbywać się w trybie przewidzianym w art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji RP, bowiem dotyczy ona wolności obywatelskich oraz zagadnień regulowanych w ustawie.

Państwa przystępujące do Konwencji nie podpisują jej, tylko od razu składają swoje dokumenty ratyfikacyjne – przystąpienia (art. 14 Konwencji).

Związanie się Konwencją nie będzie łączyło się z dodatkowym obciążeniem dla budżetu państwa.

KONWENCJA

sporządzona na podstawie artykułu K.3 ustęp 2 litera c) Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy Państw Członkowskich Unii Europejskiej

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, Państwa Członkowskie Unii Europejskiej,

ODWOŁUJĄC się do aktu Rady Unii Europejskiej z dnia 26 maja 1997 roku,

a także mając na uwadze, co następuje:

Państwa Członkowskie uznają, że wzmocnienie współpracy sądowej w zwalczaniu korupcji stanowi przedmiot wspólnego zainteresowania, zaliczany do współpracy przewidzianej w tytule VI Traktatu;

na mocy aktu z dnia 27 września 1996 roku Rada sporządziła Protokół odnoszący się głównie do aktów korupcji, w których uczestniczą funkcjonariusze krajowi i wspólnotowi, które wyrządzają lub mogą wyrządzić szkodę interesom finansowym Wspólnot Europejskich;

w celu wzmocnienia współpracy sądowej w sprawach karnych między Państwami Członkowskimi należy wyjść dalej niż przewiduje to wymieniony Protokół i sporządzić Konwencję odnoszącą się do aktów korupcji, w których uczestniczą funkcjonariusze Wspólnot Europejskich lub ogólnie funkcjonariusze Państw Członkowskich;

PRAGNĄC zagwarantować spójne i efektywne stosowanie niniejszej Konwencji na całym terytorium Unii Europejskiej,

UZGODNIŁY NASTĘPUJĄCE POSTANOWIENIA:

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszej Konwencji, określenie:

- a) „funkcjonariusz” oznacza każdego funkcjonariusza wspólnotowego lub krajowego, w tym także funkcjonariusza krajowego każdego innego Państwa Członkowskiego;
- b) „funkcjonariusz wspólnotowy” oznacza:
 - każdą osobę, która jest funkcjonariuszem lub innym pracownikiem zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w rozumieniu Regulaminu Pracowniczego funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich, lub Warunków Zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich,
 - każdą osobę oddelegowaną do Wspólnot Europejskich przez Państwa Członkowskie lub jakikolwiek organ publiczny lub prywatny, który wykonuje czynności równorzędne z tymi, które są wykonywane przez funkcjonariuszy lub innych pracowników Wspólnot Europejskich.

Członkowie jednostek powołanych zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnoty Europejskie oraz personel takich organów, są traktowani jak funkcjonariusze wspólnotowi w zakresie, w jakim Regulamin Pracowniczy funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich lub Warunki Zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich nie znajdują względem nich zastosowania;

- c) pojęcie „funkcjonariusz krajowy” należy rozumieć poprzez odwołanie się do definicji „funkcjonariusza” lub „funkcjonariusza publicznego” występującej w prawie krajowym Państwa Członkowskiego, w którym dana osoba sprawuje taką funkcję, w celu stosowania prawa karnego tego Państwa Członkowskiego.

Jednakże w przypadku postępowań dotyczących funkcjonariusza Państwa Członkowskiego, wszczętych przez inne Państwo Członkowskie, to ostatnie Państwo Członkowskie nie jest zobowiązane do stosowania definicji „funkcjonariusza krajowego”, z wyjątkiem sytuacji, kiedy ta definicja jest zgodna z jego prawem krajowym.

Artykuł 2

Korupcja bierna

1. Dla celów niniejszej Konwencji, umyślne działanie funkcjonariusza, który bezpośrednio lub za pośrednictwem innej osoby żąda lub otrzymuje korzyści dowolnego rodzaju dla siebie lub strony trzeciej lub przyjmuje obietnicę takiej korzyści, w zamian za podjęcie działania lub powstrzymanie się od czynności wynikającej z jego obowiązku, lub wykonanie swojej funkcji z naruszeniem obowiązków funkcjonariusza, stanowi korupcję bierną.
2. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że postępowanie określone w ustępie 1, uznane będzie za przestępstwo.

Artykuł 3

Korupcja czynna

1. Do celów niniejszej Konwencji, umyślne działanie kogokolwiek w postaci dawania obietnicy lub przekazywania, w sposób bezpośredni lub przez pośrednika, korzyści dowolnego rodzaju, funkcjonariuszowi lub stronie trzeciej, w zamian za podjęcie działania lub powstrzymanie się od czynności zgodnie z obowiązkiem lub wykonywanie swojej funkcji z naruszeniem obowiązków funkcjonariusza, stanowi korupcję czynną.
2. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że postępowanie określone w ustępie 1, uznane będzie za przestępstwo.

Artykuł 4

Asymilacja

1. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że w jego prawie karnym znamiona przestępstw określonych w artykułach 2 i 3, a popełnionych przez lub przeciwko ministrom swojego rządu, wybieralnym członkom izb parlamentu, członkom najwyższych sądów lub członkom trybunału obrachunkowego w wykonywaniu swoich funkcji, mają zastosowanie również do przypadków popełnienia przestępstwa przez lub przeciwko członkom, odpowiednio, Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Trybunału Sprawiedliwości i Trybunału Obrachunkowego Wspólnot Europejskich, w wykonywaniu swoich obowiązków.

2. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie przyjęło szczególne regulacje prawne dotyczące działania lub zaniechania, za które odpowiedzialni są ministrowie z powodu swojej szczególnej pozycji politycznej w danym Państwie Członkowskim, ustęp 1 może nie mieć zastosowania wobec tych regulacji, pod warunkiem, że Państwo Członkowskie zagwarantuje, iż członkowie Komisji Europejskiej będą także objęci ustawodawstwem karnym implementującym artykuł 2 i 3.

3. Ustęp 1 i 2 pozostają bez wpływu na istniejące przepisy Państw Członkowskich dotyczące prowadzenia postępowania karnego oraz ustalania właściwości sądu.

4. Niniejszą Konwencję stosuje się w pełnej zgodności z odpowiednimi postanowieniami Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie, Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich, Statutów Trybunału Sprawiedliwości oraz tekstów przyjętych w celu ich wykonania, w zakresie uchylenia immunitetu.

Artykuł 5

Kary

1. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że czyny określone w artykułach 2 i 3 oraz uczestniczenie i nakłanianie do takich czynów, podlega skutecznym, proporcjonalnym i odstrasżającym sankcjom karnym, łącznie z, przynajmniej w poważnych przypadkach, karami obejmującymi pozbawienie wolności, mogącymi stanowić podstawę ekstradycji.

2. Ustęp 1 pozostaje bez wpływu na wykonywanie przez właściwe władze kompetencji w zakresie stosowania środków dyscyplinarnych wobec funkcjonariuszy krajowych lub funkcjonariuszy wspólnotowych. Określając karę, jaka ma zostać nałożona, krajowe sądy mogą, zgodnie z zasadami prawa krajowego, brać pod uwagę wszelkie kary dyscyplinarne nałożone już na tę samą osobę za ten sam czyn.

Artykuł 6

Odpowiedzialność karna osób zarządzających przedsiębiorstwami

Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu ustanowienia, na zasadach określonych w prawie krajowym, odpowiedzialności karnej osób zarządzających przedsiębiorstwami lub innych osób w przedsiębiorstwie, posiadających prawo podejmowania decyzji lub wykonywania kontroli, za czyny określone w artykule 3, popełnione przez osobę im podlegającą, działającą w imieniu przedsiębiorstwa.

Artykuł 7

Jurysdykcja

1. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu ustanowienia własnej jurysdykcji wobec przestępstw, zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z artykułu 2, 3 i 4, w sytuacji gdy:

- a) przestępstwo zostało popełnione w całości lub częściowo na jego terytorium;
- b) osoba, która popełniła przestępstwo, jest jednym z jego obywateli lub funkcjonariuszy;
- c) przestępstwo zostało popełnione przeciwko osobie wymienionej w artykule 1 lub członkowi jednej z instytucji Wspólnot Europejskich wymienionych w artykule 4 ustęp 1, który jednocześnie jest jego obywatelem;

d) sprawca jest funkcjonariuszem wspólnotowym pracującym dla instytucji Wspólnoty Europejskiej lub jednostki powołanej zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnotę Europejską, która posiada swoją główną siedzibę w tym Państwie Członkowskim.

2. Każde Państwo Członkowskie może oświadczyć, w momencie składania powiadomienia przewidzianego w artykule 13 ustęp 2, że nie będzie stosować lub będzie, ale jedynie w szczególnych przypadkach lub warunkach, jednej lub więcej reguł jurysdykcyjnych określonych w ustępie 1 litera b), c) i d).

Artykuł 8

Ekstradycja i ściganie

1. Każde Państwo Członkowskie, które zgodnie ze swoim prawem nie dokonuje ekstradycji własnych obywateli, podejmie niezbędne środki w celu ustalenia własnej jurysdykcji wobec przestępstw objętych zobowiązaniami wynikającymi z artykułów 2, 3 i 4, jeśli zostały popełnione przez jego obywateli poza jego terytorium.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie nie dokonuje ekstradycji własnego obywatela podejrzanego o popełnienie w innym Państwie Członkowskim przestępstwa określonego w art. 2, 3 i 4 jedynie ze względu na jego obywatelstwo, winno ono przedłożyć sprawę właściwym organom krajowym w celu przeprowadzenia, w razie potrzeby, ścigania karnego. Aby umożliwić ściganie, przekazać należy dokumentację, informacje i dowody związane z przestępstwem, zgodnie z procedurami określonymi w artykule 6 Europejskiej konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 roku. Wzywające Państwo Członkowskie jest informowane o rozpoczęciu ścigania i jego rezultacie.

3. Dla celów niniejszego artykułu określenie „obywatel” Państwa Członkowskiego jest rozumiane zgodnie z oświadczeniami sporządzonymi przez każde z państw na mocy artykułu 6 ustęp 1 litera b) Europejskiej konwencji o ekstradycji oraz ustępu 1 litera c) tego artykułu.

Artykuł 9

Współpraca

1. Jeśli postępowanie o przestępstwo, określone zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z artykułów 2, 3 i 4, dotyczy przynajmniej dwóch Państw Członkowskich, państwa te winny w sposób skuteczny współpracować w prowadzeniu czynności śledczych, oskarżycielskich oraz w postępowaniu dotyczącym wykonania kary w drodze, na przykład, wzajemnej pomocy prawnej, ekstradycji, przekazywania ścigania lub wykonywania wyroków wydanych w innym Państwie Członkowskim.

2. W przypadku, gdy więcej niż jedno Państwo Członkowskie obejmuje swoją jurysdykcją i ma możliwość rzeczywistego ścigania przestępstwa dotyczącego tych samych czynów, zainteresowane Państwa Członkowskie wspólnie zdecydują, które z nich będzie prowadzić ściganie sprawcy lub sprawców, mając na uwadze, tam gdzie jest to możliwe, centralizację ścigania w jednym Państwie Członkowskim.

Artykuł 10

Ne bis in idem

1. Państwa Członkowskie stosują w swoim krajowym prawie karnym zasadę *ne bis in idem*, zgodnie z którą nie można ścigać osoby, której proces został ostatecznie zakończony w jednym Państwie Członkowskim, w innym Państwie Członkowskim w odniesieniu do tych samych czynów, pod warunkiem, że jeżeli kara została nałożona, to została ona wykonana, jest właśnie wykonywana, lub nie może być dłużej wykonywana, zgodnie z prawem państwa, które ją orzekło.

2. Państwo Członkowskie może, przy składaniu powiadomienia określonego w artykule 13 ustęp 2, oświadczyć, że nie będzie związane postanowieniami ustępu 1 niniejszego artykułu w jednym lub więcej następujących przypadkach:

- a) jeśli czyny, w odniesieniu do których wydano orzeczenie za granicą, miały miejsce w całości lub częściowo na terytorium tego państwa; w tym ostatnim przypadku wyjątek nie ma zastosowania, jeżeli czyny popełniono częściowo na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym wydano orzeczenie;
- b) jeżeli czyny, w odniesieniu do których wydano orzeczenie za granicą, stanowią przestępstwo skierowane przeciwko bezpieczeństwu lub równie ważnemu interesowi tego Państwa Członkowskiego;
- c) jeżeli czyny, w odniesieniu do których wydano orzeczenie za granicą, zostały popełnione przez funkcjonariusza danego Państwa Członkowskiego, z naruszeniem obowiązków wynikających z jego funkcji.

3. W razie prowadzenia przez Państwo Członkowskie ponownego postępowania przeciwko osobie, której proces w odniesieniu do tego samego stanu czynu, został ostatecznie zakończony w innym Państwie Członkowskim, każdy okres pozbawienia wolności odbyty w tym Państwie Członkowskim w związku z wymienionym czynem, zalicza się na poczet każdej nałożonej sankcji. W zakresie dopuszczonym przez prawo krajowe, sankcje nie obejmujące pozbawienia wolności, bierze się również pod uwagę w stopniu, w jakim zostały wykonane.

4. Wyjątki, które mogą być przedmiotem oświadczenia zgodnie z ustępem 2, nie mają zastosowania, jeśli dane Państwo Członkowskie w odniesieniu do tych samych czynów wystąpiło do innego Państwa Członkowskiego o przeprowadzenie ścigania lub postanowiło o ekstradycji danej osoby.

5. Niniejszy artykuł pozostaje bez wpływu na odpowiednie porozumienia dwustronne lub wielostronne zawarte między Państwami Członkowskimi, ani też na odpowiednie deklaracje.

Artykuł 11

Postanowienia wewnętrzne

Żadne postanowienia niniejszej Konwencji nie stanowią dla Państw Członkowskich przeszkody w przyjęciu wewnętrznych przepisów prawnych, które wychodzą poza zobowiązania wynikające z niniejszej Konwencji.

Artykuł 12

Trybunał Sprawiedliwości

1. Wszelkie spory między Państwami Członkowskimi dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji, które okazały się niemożliwe do rozstrzygnięcia w rozmowach dwustronnych, winny zostać zbadane w fazie wstępnej przez Radę, zgodnie z procedurą określoną w tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej, w celu wypracowania rozwiązania. Jeśli w ciągu 6 miesięcy spór nie zostanie rozstrzygnięty, każda ze stron sporu może przedłożyć sprawę Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

2. Wszelkie spory między jednym lub więcej Państwami Członkowskimi a Komisją Europejską, dotyczące artykułu 1, z wyłączeniem litery c), lub artykułu 2, 3 i 4, w zakresie, w jakim dotyczą kwestii prawa wspólnotowego lub interesów finansowych Wspólnot, albo członków lub funkcjonariuszy instytucji Wspólnoty czy jednostek ustanowionych zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnotę Europejskie, które okazały się niemożliwe do rozstrzygnięcia w drodze negocjacji, mogą zostać przedstawione Trybunałowi Sprawiedliwości przez każdą ze stron sporu.

3. Każdy sąd w Państwie Członkowskim może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia wstępnego w kwestii dotyczącej wykładni artykułu 1-4 i 12-16, powstałej w sprawie zawisłej przed tym sądem, dotyczącej członków lub funkcjonariuszy instytucji Wspólnoty czy jednostek ustanowionych zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnotę Europejskie, działających w wykonywaniu swoich funkcji - jeśli uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna dla wydania orzeczenia.

4. Kompetencja Trybunału Sprawiedliwości określona w ustępie 3 podlega akceptacji danego Państwa Członkowskiego, w drodze oświadczenia złożonego w tym celu w momencie składania powiadomienia, o którym mowa w artykule 13 ustęp 2, lub w każdym późniejszym czasie.

5. Państwo Członkowskie składające oświadczenie zgodnie z ustępem 4, może ograniczyć możliwość kierowania do Trybunału Sprawiedliwości wniosków o wydanie orzeczenia wstępnego do tych sądów, od których rozstrzygnięcia nie przewidziano odwołania w prawie krajowym.

6. Statut Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich oraz jego Regulamin Proceduralny stosuje się. Zgodnie z tymi aktami, każde Państwo Członkowskie lub Komisja, bez względu na to czy złożyły oświadczenie stosownie do ustępu 4, jest uprawnione do przedstawienia Trybunałowi Sprawiedliwości swojego stanowiska w sprawie lub uwag na piśmie w przypadkach, o których mowa w ustępie 3.

Artykuł 13

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

2. Państwa Członkowskie powiadamiają Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej o zakończeniu ich procedur konstytucyjnych wymaganych dla przyjęcia niniejszej Konwencji.

3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie dziewięćdziesięciu dni od powiadomienia, określonego w ustępie 2, dokonanego przez ostatnie Państwo Członkowskie, które miało dopełnić tej formalności.

4. Do momentu wejścia w życie niniejszej Konwencji, każde Państwo Członkowskie może oświadczyć w momencie złożenia powiadomienia określonego w ustępie 2 lub później w dowolnym czasie, że niniejsza Konwencja, za wyjątkiem artykułu 12, ma zastosowanie w stosunkach z tymi Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie. Niniejsza Konwencja będzie stosowana w odniesieniu do Państwa Członkowskiego, które złożyło takie oświadczenie, począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 90 dni od dnia złożenia oświadczenia.

5. Państwo Członkowskie, które nie złożyło żadnego oświadczenia, stosownie do ustępu 4, może stosować niniejszą Konwencję w odniesieniu do innych umawiających się Państw Członkowskich na podstawie porozumień dwustronnych.

Artykuł 14

Przystąpienie nowych Państw Członkowskich

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do przystąpienia dla każdego państwa, które staje się członkiem Unii Europejskiej.

2. Tekst niniejszej Konwencji w języku państwa przystępującego, sporządzony przez Radę Unii Europejskiej, jest autentyczny.

3. Dokumenty przystąpienia są składane u depozytariusza.

4. W stosunku do przystępującego państwa niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie dziewięćdziesięciu dni od dnia złożenia dokumentu przystąpienia, lub z dniem wejścia w życie Konwencji, jeśli jeszcze nie weszła ona w życie po upływie wspomnianego okresu dziewięćdziesięciu dni.

5. Jeśli niniejsza Konwencja nie wejdzie w życie do czasu złożenia dokumentu przystąpienia, Artykuł 13 ustęp 4 stosuje się do państw przystępujących

Artykuł 15

Zastrzeżenia

1. Żadne zastrzeżenia nie mogą być składane, za wyjątkiem tych, które zostały przewidziane w artykule 7 ustęp 2 i artykule 10 ustęp 2.

2. Każde Państwo Członkowskie, które złożyło zastrzeżenie, może je wycofać w dowolnym czasie w całości lub częściowo poprzez powiadomienie złożone depozytariuszowi. Wycofanie staje się skuteczne w dniu, w którym depozytariusz otrzyma stosowne powiadomienie.

Artykuł 16

Depozytariusz

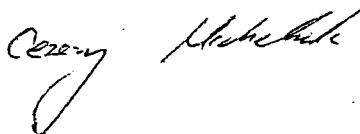
1. Funkcję depozytariusza niniejszej Konwencji pełni Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej.

2. Depozytariusz publikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich informacje o postępach w przyjmowaniu i przystępowaniu, składaniu oświadczeń i zastrzeżeń oraz wszelkich powiadomień dotyczących niniejszej Konwencji.

Na dowód powyższego, niżej podpisani Pełnomocnicy, niniejszym złożyli swoje podpisy:

Sporządzono w Brukseli dnia 26 maja 1997 roku w jednym egzemplarzu oryginalnym w językach duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, greckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim i szwedzkim, przy czym każdy tekst jest jednakowo autentyczny; oryginalny tekst ten zostaje złożony w archiwum Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej.

Za zgodność z oryginałem w języku angielskim świadczy:

NACZELNIK WYDZIAŁU
Integracji Europejskiej
i Prawa Europejskiego

Andrzej Ryng
sędzia

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU
Współpracy Międzynarodowej
i Prawa Europejskiego

Igor Zastawka
Igor Zastawka

Tekst proponowanych oświadczeń do Konwencji o w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy państw członkowskich Unii Europejskiej, które proponuje się złożyć przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego

Oświadczenia:

1. Stosownie do art. 7(2) Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż w przypadku popełnienia przez funkcjonariusza wspólnotowego, będącego cudzoziemcem, przestępstwa poza terytorium Polski, będzie stosować regułę jurysdykcyjną, o której mowa w art. 7(1)(d) wyłącznie w przypadku, kiedy funkcjonariusz przebywa na jej terytorium, i pod warunkiem, że nie postanowiono o jego wydaniu.
2. Na zasadzie art. 13(4), Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż niniejsza Konwencja, z wyjątkiem art. 12, będzie miała zastosowanie w stosunkach z tymi Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 90 dni po dacie złożenia oświadczenia.

Declarations:

1. **In accordance with art. 7(2) of the Convention, the Republic of Poland hereby declares that in case of committing the offence outside its territory by the Community official being a foreign national, it shall apply the jurisdiction rule laid down in article 7(1)(d), exclusively when the foreign national is present on its territory provided that he/she hasn't been decided to be extradited.**
2. **Pursuant to art. 13 (4) of the Convention, the Republic of Poland hereby declares that this Convention, with the exception of Article 12 thereof, shall apply to it in its relationships with those Member States which have made the same declaration from the first day of the month following the expiry of the period of 90 days after the date of deposit of its declaration.**

**Oświadczenia złożone przez Państwa Członkowskie do Konwencji w sprawie zwalczania
korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy państw
członkowskich Unii Europejskiej**

AUSTRIA (data notyfikacji: 19.01.2000)

1. Na zasadzie art. 7(2): Zgodnie z art. 7(2) Konwencji, Republika Austrii niniejszym oświadcza, iż związana będzie postanowieniami Artykułu 7(1) (b) w stosunku do przestępstw popełnionych przez swoich obywateli tylko wtedy, gdy czyny te podlegają również ukaraniu w kraju miejsca ich popełnienia.
2. Na zasadzie art. 10(2): Zgodnie z art. 10(2) Konwencji, Republika Austrii niniejszym oświadcza, iż nie będzie związana postanowieniami Artykułu 10(1) Konwencji w następujących przypadkach: (a) jeżeli czyny, w związku z którymi wydano orzeczenie, popełnione zostały w całości lub w części na jej terytorium; w tym ostatnim przypadku wyjątek ten nie będzie miał zastosowania, jeżeli czyn miał miejsce na terytorium państwa członkowskiego wydania orzeczenia; (b) jeżeli czyny, w związku z którymi wydano orzeczenie za granicą, stanowią jedno z następujących przestępstw: Wykorzystanie tajemnicy handlowej lub przemysłowej na korzyść interesów podmiotu zagranicznego (Artykuł 124 kodeksu karnego), Zdrada główna oraz czynienie przygotowań do jej popełnienia (Artykuł 242 i 244 kodeksu karnego), Działania wywrotowe (Artykuł 246 kodeksu karnego), znieważenie Państwa oraz jego wizerunku (Artykuł 248 kodeksu karnego), Zamach na najwyższe organy państwowe (Artykuł 249 – 251 kodeksu karnego), Zdrada (Artykuły 252 – 258 kodeksu karnego), Przesłpstwa popełnione przeciwko narodowym siłom zbrojnym (Artykuły 259 – 260 kodeksu karnego), Przesłpstwa przeciwko funkcjonariuszowi austriackiemu popełnione podczas lub w związku z wykonywaniem jego obowiązków służbowych (Artykuł 74 zdanie czwarte kodeksu karnego), przestępstwa z ustawy „Zagraniczne Prawo Handlowe” oraz Przesłpstwa wojenne; (c) jeżeli czyny, w związku z którymi wydano orzeczenie za granicą, zostały popełnione przez funkcjonariusza austriackiego (Artykuł 74 zdanie czwarte kodeksu karnego), w naruszeniu jego obowiązków służbowych.
3. Na zasadzie art. 12(4): (a) Republika Austrii uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w zakresie określonym w art. 12(3) Konwencji. (b) Republika Austrii zastrzega sobie prawo do wprowadzenia w swoim prawie wewnętrznym przepisu regulującego kwestię postępowania w sprawie zwracania się przez sądy krajowe lub trybunały do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem dotyczącym interpretacji postanowień Konwencji w sytuacji, gdy wydana decyzja nie podlega już zaskarżeniu według prawa krajowego.
4. Na zasadzie art. 13(4): Republika Austrii oświadcza, iż niniejsza Konwencja, z wyjątkiem art. 12, będzie miała zastosowanie w stosunkach z tymi Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie.

BELGIA (data notyfikacji: 12.03.2002)

Brak oświadczeń

NIEMCY (data notyfikacji: 08.10.2003)

1. Na zasadzie art. 10: Rząd Federalny oświadcza, zgodnie z art. 10(2)(a), iż Republika Federalna Niemiec nie jest związana postanowieniami Artykułu 10(1), jeżeli czyn w związku z którym wydano orzeczenie za granicą popełniono w całości lub w części na jej terytorium oraz jednocześnie w części na terytorium Państwa Członkowskiego wydania orzeczenia.
2. Na zasadzie art. 12: Rząd Federalny oświadcza, zgodnie z art. 12(4), iż Republika Federalna Niemiec uznaje za wiążące orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich. Sąd krajowy, od którego orzeczenia nie przysługuje zaskarżenie według prawa krajowego, przedkłada Trybunałowi Sprawiedliwości sprawę, celem wydania orzeczenia wstępnego zgodnie z art. 12(3), jeżeli uzna iż uzyskanie takiego orzeczenia jest niezbędne do wydania wyroku.
3. Na zasadzie art. 13: Rząd Federalny oświadcza, zgodnie z art. 13(4), iż w odniesieniu do Republiki Federalnej Niemiec, Konwencja ma zastosowanie w stosunkach z Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 90 dni po dacie złożenia oświadczenia.

DANIA (data notyfikacji: 02.10.2000)

Na zasadzie art. 7(2), czyni się zastrzeżenie, iż w okolicznościach wskazanych w pierwszej części art. 7(1)(b), Dania może uzależnić swoją jurysdykcję od tego, czy czyn stanowi przestępstwo również w miejscu jego popełnienia (warunek podwójnej karalności). Na zasadzie art. 10(2) (a-c), Dania nie będzie związana postanowieniami art. 10(1) w sprawach wymienionych w art. 10(2)(a),(b) i (c). W stosunku do czynów wymienionych w art. 10(2)(b), oświadczenie to odnosi się do przestępstw wskazanych w Rozdziale 12 (Przestępstwa przeciwko niepodległości i bezpieczeństwu Państwa), Rozdziale 13 (Przestępstwa przeciwko Konstytucji i najwyższym organom państwowym) i Rozdziale 14 (Przestępstwa przeciwko władzy publicznej) Duńskiego Kodeksu Karnego oraz przestępstw, które można podobnie sklasyfikować. Dania stosować będzie art. 10(2)(b) między innymi w odniesieniu do czynów opisanych w art. 8(1) Duńskiego Kodeksu Karnego. Ponadto, Dania interpretuje art. 10 jako odnoszący się wyłącznie do możliwości wymierzenia kary, nie zaś do możliwości pozbawienia osób ich praw. W odniesieniu do art. 12(4), Dania uznaje iż sądy duńskie mogą zwracać się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich o wydanie orzeczenia wstępnego w prowadzonej sprawie, dotyczącej interpretacji art. 1 – 4 oraz 12 i 16, w którą zaangażowani są członkowie lub funkcjonariusze instytucji Wspólnot lub ciał powołanych zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnoty Europejskie, działając w wykonaniu ich obowiązków służbowych, w przypadku uznania przez sąd krajowy, iż decyzja Trybunału jest niezbędna do wydania orzeczenia. W odniesieniu do art. 13(4) Dania oświadcza, iż Konwencja ma do niej zastosowanie począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 90 dni po dacie złożenia oświadczenia, w stosunkach z krajami, które złożyły takie samo oświadczenie. W chwili obecnej Wyspy Faroe oraz Grenlandia nie są objęte postanowieniami niniejsze Konwencji.

HISZPANIA (data notyfikacji: 20.01.2000)

Zastrzeżenie: Hiszpania oświadcza, na zasadzie art. 15 w związku z art. 10(2), iż nie jest związana paragrafem 1 tego artykułu w sprawach, o których mowa w ustępach (a), (b) i (c).

Oświadczenie: Hiszpania oświadcza, na zasadzie art. 15 w związku z art. 12(4) i (5), iż akceptuje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości w odniesieniu do spraw prowadzonych przed sądami hiszpańskimi od których nie przysługuje środek zaskarżenia i gdzie wymagane jest wydanie orzeczenia wstępnego.

FRANCJA (data notyfikacji: 04.08.2000)

1. Oświadczenie złożone na zasadzie art. 12(4): Zgodnie z deklaracją złożoną przez Francję 4 marca 2000 r., na podstawie art. 35 Traktatu o Unii Europejskiej, Republika Francuska niniejszym oświadcza, iż akceptuje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do wydawania orzeczeń wstępnych dotyczących jakichkolwiek kwestii związanych z interpretacją art. 1 – 4 oraz 12 – 16 Konwencji, na warunkach określonych w art. 12(3).
2. Oświadczenie złożone na zasadzie art. 7(2): W odniesieniu do przestępstw określonych w art. 2, 3 i 4 niniejszej Konwencji popełnionych poza terytorium Republiki Francuskiej, Francja oświadcza – na podstawie art. 6(2) – iż zarzuty przeciwko osobom, o których mowa w art. 7(1)(b), (c) i (d), mogą zastać postawione tylko na żądanie prokuratora. Ściganie musi być poprzedzone skargą pokrzywdzonego lub jego następcy prawnego albo też oficjalnym zawiadomieniem o przestępstwie złożonym przez władze państwa miejsca popełnienia przestępstwa.

Wielka Brytania (data notyfikacji: 11.10.1999)

Zjednoczone Królestwo nie będzie stosować reguł określonych w artykule 7, paragrafie 1 (b), (c) oraz (d).

GRECJA (data notyfikacji: 11.04.2001)

Oświadczenia: Sądy greckie obejmują jurysdykcją przestępstwa korupcyjne we wszystkich sprawach, o których mowa w art. 7(1) Konwencji ratyfikowanej na podstawie obowiązującego prawa. Przepisy greckiego prawa mają zastosowanie w przypadku popełnienia przestępstwa korupcyjnego za granicą przez obywatela greckiego nawet jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa w państwie miejsca jego popełnienia. Na zasadzie art. 10(2) i art. 15(1) Konwencji, Grecja nie będzie związana art. 10(1) Konwencji w przypadkach wymienionych w art. 10(2)(b) i (c) Konwencji. Na zasadzie art. 12(4) Konwencji, Grecja akceptuje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do wydawania orzeczeń wstępnych, o których mowa w tym przepisie pod warunkiem, że sąd grecki wystąpi o wydanie takiego orzeczenia.

WŁOCHY (data notyfikacji: 06.03.2003)

Włochy stosować będą bez zastrzeżeń reguły jurysdykcyjne określone w art. 7(1) (a) i (d) Konwencji o zwalczaniu korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy państw członkowskich Unii Europejskiej; reguły określone w (b) i (c) stosować będą natomiast zgodnie z przepisami artykułów 7, 9 i 10 włoskiego kodeksu karnego.

Włochy nie będą związane art. 10 (1) w przypadkach określonych w paragrafie 2 (a), (b) i (c) tego artykułu.

Na zasadzie art. 13(4) Konwencji, Włochy stosować będą jej postanowienia, z wyjątkiem art. 12 w stosunkach z Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie.

IRLANDIA (data notyfikacji: 11.03.2003)

Brak oświadczeń

LUXEMBOURG (data notyfikacji: brak)

Brak oświadczeń

HOLANDIA (data notyfikacji: 28.03.2002)

Zastrzeżenie złożone zgodnie z art. 7; Rząd Holandii oświadcza, iż na zasadzie art. 7(1), obejmuje swoją jurysdykcją następujące przypadki: (a) przestępstwo zostało popełnione w całości lub części na terytorium Holandii, (b) przestępstwo, o którym mowa w art. 2, popełnione zostało przeciwko lub przez obywatela holenderskiego nie będącego funkcjonariuszem, jeżeli stanowi czyn podlegający ukaraniu na podstawie prawa obowiązującego w państwie jego popełnienia; w odniesieniu do przestępstwa, o którym mowa w art. 3 i 4 – w odniesieniu do obywatela i funkcjonariusza holenderskiego, jeżeli stanowi czyn podlegający ukaraniu na podstawie prawa obowiązującego w państwie jego popełnienia; (c) w odniesieniu do obywateli holenderskich, jeżeli przestępstwo stanowi czyn podlegający ukaraniu na podstawie prawa obowiązującego w miejscu jego popełnienia; (d) w odniesieniu do funkcjonariuszy publicznych zatrudnionych w instytucjach Wspólnot Europejskich, które mają swoją główną siedzibę w Holandii lub w ciałach powołanych zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnotę Europejskie, mających swoją siedzibę w Holandii, jeśli przestępstwo stanowi czyn podlegający ukaraniu na podstawie prawa obowiązującego w miejscu jego popełnienia.

PORTUGALIA (data notyfikacji: 03.12.2001)

Zgodnie z warunkami art. 7(2) Konwencji, Republika Portugalii oświadcza, że:

- a) w sytuacji gdy sprawcą czynu jest obywatel Portugalii, który nie jest jednocześnie funkcjonariuszem, stosowana będzie wyłącznie reguła jurysdykcyjna określona w art. 7(1)(b) przy założeniu, że sprawca przestępstwa został wykryty na terytorium Portugalii; czyn stanowi przestępstwo również w państwie miejsca jego popełnienia i jeżeli w kraju tym kara nie mogłaby zostać wykonana; a także jeżeli chodziłoby o przestępstwo ekstradycyjne – a ekstradycja nie może zostać przeprowadzona.
- b) Oświadczenie: Nie będzie miał zastosowania przepis art. 7(1)(c). Na warunkach i dla celu określonych w art. 12(4), Republika Portugalii oświadcza, iż uznaje jurysdykcję

Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sprawie wydawania orzeczeń wstępnych (prejudycjalnych) dotyczących wykładni niniejszej Konwencji (art. 12(3) Konwencji). Na zasadzie art. 13(4) Konwencji Republika Portugalii oświadcza, iż niniejsza Konwencja ma zastosowanie w stosunkach z Państwami Członkowskimi, które złożyły takie oświadczenie.

SZWECJA (data notyfikacji: 10.06.1999)

Na zasadzie art. 7(2) Konwencji oświadczam, iż: (a) Szwecja nie obejmie swoją jurysdykcją spraw o przestępstwo popełnione przeciwko funkcjonariuszowi Wspólnot, o którym mowa w art. 1 lub przeciwko członkowi jednej z instytucji Wspólnot Europejskich, o którym mowa w art. 4(1), który jest równocześnie obywatelem szwedzkim (art. 7(1)(c)) a także, iż: (b) Szwecja nie obejmie swoją jurysdykcją spraw, w których sprawcą jest funkcjonariusz Wspólnot zatrudniony w instytucji lub organie mającymi swoją siedzibę główną w Szwecji (art. 7(1)(d));

Na zasadzie art. 10(2) Konwencji oświadczam, iż: Szwecja zastrzega sobie prawo do prowadzenia postępowania karnego przeciwko osobie, która została skazana w innym Państwie Członkowskim Unii Europejskiej za to samo przestępstwo przy założeniu, że przestępstwo: (a) zostało popełnione w całości bądź w części na terytorium Szwecji (art. 10(2)(a)) lub (b) było wymierzone przeciwko bezpieczeństwu Szwecji lub innemu równie ważnemu interesowi państwa (art. 10(2)(b));

Na zasadzie art. 12(4) i (5) Konwencji oświadczam, iż: sądy szwedzkie zwracać się będą o wydanie przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich orzeczeń wstępnych dotyczących interpretacji postanowień Konwencji. Możliwość taka nie będzie ograniczona do sądów orzekających w ostatniej instancji;

Na zasadzie art. 13(4) Konwencji oświadczam, iż: niniejsza Konwencja, nawet przed jej wejściem w życie, ma zastosowanie w stosunkach między Szwecją a Państwami Członkowskimi, które złożyły takie oświadczenie.

FINLANDIA (data notyfikacji: 18.12.1998)

1. Finlandia stosuje się do reguł zawartych w art. 7(1)(b) Konwencji w stosunku do swoich obywateli, zgodnie z Rozdziałem 1(11) fińskiego kodeksu karnego tylko wtedy, jeżeli czy jest uznawany za przestępstwo także w miejscu jego popełnienia i jest również uznawany za przestępstwo przed sądem państwa obcego. W Finlandii, żadne surowsze kary niż te, które przewidziane są w miejscu popełnienia przestępstwa, nie mogą zostać wymierzone.
2. Finlandia nie stosuje reguł wymienionych w art. 7(1)(c) i (d) Konwencji.
3. Art. 10(1) Konwencji nie wiąże Finlandii w odniesieniu do spraw wymienionych w art. 10(2)(a) – (c).
4. Finlandia uznaje, iż zgodnie z art. 12(3) Konwencji sądy mogą zwracać się do Trybunału Sprawiedliwości, celem wydania orzeczenia wstępnego.

Za zgodność z oryginałem w języku angielskim świadczy:

06/17zb

Convention drawn up on the basis of Article K.3 (2) (c) of the Treaty on European Union on the fight against corruption involving officials of the European Communities or officials of Member States of the European Union

Official Journal C 195 , 25/06/1997 P. 0002 - 0011

CONVENTION drawn up on the basis of Article K.3 (2) (c) of the Treaty on European Union on the fight against corruption involving officials of the European Communities or officials of Member States of the European Union

THE HIGH CONTRACTING PARTIES to this Convention, Member States of the European Union,

REFERRING to the Act of the Council of the European Union of 26 May 1997,

WHEREAS the Member States consider the improvement of judicial cooperation in the fight against corruption to be a matter of common interest, coming under the cooperation provided for in Title VI of the Treaty;

WHEREAS by its Act of 27 September 1996 the Council drew up a Protocol directed in particular at acts of corruption involving national or Community officials and damaging or likely to damage the European Communities' financial interests;

WHEREAS, for the purpose of improving judicial cooperation in criminal matters between Member States, it is necessary to go further than the said Protocol and to draw up a Convention directed at acts of corruption involving officials of the European Communities or officials of the Member States in general;

DESIROUS of ensuring consistent and effective application of this Convention throughout the European Union,

HAVE AGREED ON THE FOLLOWING PROVISIONS:

Article 1 Definitions

For the purposes of this Convention:

(a) 'official' shall mean any Community or national official, including any national official of another Member State;

(b) 'Community official' shall mean:

- any person who is an official or other contracted employee within the meaning of the Staff Regulations of officials of the European Communities or the Conditions of Employment of other servants of the European Communities,

- any person seconded to the European Communities by the Member States or by any public or private body, who carries out functions equivalent to those performed by European Community officials or other servants.

Members of bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities and the staff of such bodies shall be treated as Community officials, inasmuch as the Staff Regulations of officials of the European Communities or the Conditions of Employment of other servants of the European Communities do not apply to them;

(c) 'national official' shall be understood by reference to the definition of 'official' or 'public officer' in the national law of the Member State in which the person in question performs that function for the purposes of application of the criminal law of that Member State.

Nevertheless, in the case of proceedings involving a Member State's official initiated by another

Member State, the latter shall not be bound to apply the definition of 'national official' except insofar as that definition is compatible with its national law.

Article 2 Passive corruption

1. For the purposes of this Convention, the deliberate action of an official, who, directly or through an intermediary, requests or receives advantages of any kind whatsoever, for himself or for a third party, or accepts a promise of such an advantage, to act or refrain from acting in accordance with his duty or in the exercise of his functions in breach of his official duties shall constitute passive corruption.
2. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that conduct of the type referred to in paragraph 1 is made a criminal offence.

Article 3 Active corruption

1. For the purposes of this Convention, the deliberate action of whosoever promises or gives, directly or through an intermediary, an advantage of any kind whatsoever to an official for himself or for a third party for him to act or refrain from acting in accordance with his duty or in the exercise of his functions in breach of his official duties shall constitute active corruption.
2. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that conduct of the type referred to in paragraph 1 is made a criminal offence.

Article 4 Assimilation

1. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that in its criminal law the descriptions of the offences referred to in Articles 2 and 3 committed by or against its Government Ministers, elected members of its parliamentary chambers, the members of its highest Courts or the members of its Court of Auditors in the exercise of their functions apply similarly in cases where such offences are committed by or against Members of the Commission of the European Communities, the European Parliament, the Court of Justice and the Court of Auditors of the European Communities respectively in the exercise of their duties.
2. Where a Member State has enacted special legislation concerning acts or omissions for which Government Ministers are responsible by reason of their special political position in that Member State, paragraph 1 may not apply to such legislation, provided that the Member State ensures that Members of the Commission of the European Communities are also covered by the criminal legislation implementing Articles 2 and 3.
3. Paragraphs 1 and 2 shall be without prejudice to the provisions applicable in each Member State concerning criminal proceedings and the determination of the competent court.
4. This Convention shall apply in full accordance with the relevant provisions of the Treaties establishing the European Communities, the Protocol on the Privileges and Immunities of the European Communities, the Statutes of the Court of Justice and the texts adopted for the purpose of their implementation, as regards the withdrawal of immunity.

Article 5 Penalties

1. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that the conduct referred to in Articles 2 and 3, and participating in and instigating the conduct in question, is punishable by effective, proportionate and dissuasive criminal penalties, including, at least in serious cases, penalties involving deprivation of liberty which can give rise to extradition.
2. Paragraph 1 shall be without prejudice to the exercise of disciplinary powers by the competent authorities against national officials or Community officials. In determining the penalty to be

imposed, the national criminal courts may, in accordance with the principles of their national law, take into account any disciplinary penalty already imposed on the same person for the same conduct.

Article 6 Criminal liability of heads of businesses

Each Member State shall take the necessary measures to allow heads of businesses or any persons having power to take decisions or exercise control within a business to be declared criminally liable in accordance with the principles defined by its national law in cases of corruption, as referred to in Article 3, by a person under their authority acting on behalf of the business.

Article 7 Jurisdiction

1. Each Member State shall take the measures necessary to establish its jurisdiction over the offences it has established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4 where:

- (a) the offence is committed in whole or in part within its territory;
- (b) the offender is one of its nationals or one of its officials;
- (c) the offence is committed against one of the persons referred to in Article 1 or a member of one of the European Community institutions referred to in Article 4 (1) who is at the same time one of its nationals;
- (d) the offender is a Community official working for a European Community institution or a body set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities which has its headquarters in the Member State in question.

2. Each Member State may declare, when giving the notification provided for in Article 13 (2), that it will not apply or will apply only in specific cases or conditions one or more of the jurisdiction rules laid down in paragraph 1 (b), (c) and (d).

Article 8 Extradition and prosecution

1. Any Member State which, under its law, does not extradite its own nationals shall take the necessary measures to establish its jurisdiction over the offences it has established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4, when committed by its own nationals outside its territory.

2. Each Member State shall, when one of its nationals is alleged to have committed in another Member State an offence established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4 and it does not extradite that person to that other Member State solely on the ground of his nationality, submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution if appropriate. In order to enable prosecution to take place, the files, information and exhibits relating to the offence shall be transmitted in accordance with the procedures laid down in Article 6 of the European Convention on Extradition of 13 December 1957. The requesting Member State shall be informed of the prosecution initiated and of its outcome.

3. For the purposes of this Article, the term 'national' of a Member State shall be construed in accordance with any declaration made by that State under Article 6 (1) (b) of the European Convention on Extradition and with paragraph 1 (c) of that Article.

Article 9 Cooperation

1. If any procedure in connection with an offence established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4 concerns at least two Member States, those States shall

cooperate effectively in the investigation, the prosecution and in carrying out the punishment imposed by means, for example, of mutual legal assistance, extradition, transfer of proceedings or enforcement of sentences passed in another Member State.

2. Where more than one Member State has jurisdiction and has the possibility of viable prosecution of an offence based on the same facts, the Member States involved shall cooperate in deciding which shall prosecute the offender or offenders with a view to centralizing the prosecution in a single Member State where possible.

Article 10 Ne bis in idem

1. Member States shall apply, in their national criminal laws, the ne bis in idem rule, under which a person whose trial has been finally disposed of in a Member State may not be prosecuted in another Member State in respect of the same facts, provided that if a penalty was imposed, it has been enforced, is actually in the process of being enforced or can no longer be enforced under the laws of the sentencing State.

2. A Member State may, when giving the notification referred to in Article 13 (2), declare that it shall not be bound by paragraph 1 of this Article in one or more of the following cases:

- (a) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad took place in its own territory either in whole or in part; in the latter case this exception shall not apply if those facts took place partly in the territory of the Member State where the judgment was rendered;
- (b) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad constitute an offence directed against the security or other equally essential interests of that Member State;
- (c) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad were committed by an official of that Member State contrary to the duties of his office.

3. If a further prosecution is brought in a Member State against a person whose trial, in respect of the same facts, has been finally disposed of in another Member State, any period of deprivation of liberty served in the latter Member State arising from those facts shall be deducted from any sanction imposed. To the extent permitted by national law, sanctions not involving deprivation of liberty shall also be taken into account insofar as they have been enforced.

4. The exceptions which may be the subject of a declaration under paragraph 2 shall not apply if the Member State concerned in respect of the same facts requested the other Member State to bring the prosecution or granted extradition of the person concerned.

5. Relevant bilateral or multilateral agreements concluded between Member States and relevant declarations shall remain unaffected by this Article.

Article 11 Internal provisions

No provision in this Convention shall prevent Member States from adopting internal legal provisions which go beyond the obligations deriving from this Convention.

Article 12 Court of Justice

1. Any dispute between Member States on the interpretation or application of this Convention which it has proved impossible to resolve bilaterally must in an initial stage be examined by the Council in accordance with the procedure set out in Title VI of the Treaty on European Union with a view to reaching a solution. If no solution has been found within six months, the matter may be referred to the Court of Justice of the European Communities by one of the parties to the dispute.

2. Any dispute between one or more Member States and the Commission of the European Communities concerning Article 1, with the exception of point (c), or Articles 2, 3 and 4, insofar as it concerns a question of Community law or the Communities' financial interests, or involves

members of officials of Community institutions or bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities, which it has proved impossible to settle through negotiation, may be submitted to the Court of Justice by one of the parties to the dispute.

3. Any court in a Member State may ask the Court of Justice to give a preliminary ruling on a matter concerning the interpretation of Articles 1 to 4 and 12 to 16 raised in a case pending before it and involving members or officials of Community institutions or bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities, acting in the exercise of their functions, if it considers that a decision on that matter is necessary to enable it to give judgment.

4. The competence of the Court of Justice provided for in paragraph 3 shall be subject to its acceptance by the Member State concerned in a declaration to that effect made at the time of the notification referred to in Article 13 (2) or at any subsequent time.

5. A Member State making a declaration under paragraph 4 may restrict the possibility of asking the Court of Justice to give a preliminary ruling to those of its courts against the decisions of which there is no judicial remedy under national law.

6. The Statute of the Court of Justice of the European Community and its Rules of Procedure shall apply. In accordance with those Statutes, any Member State, or the Commission, whether or not it has made a declaration pursuant to paragraph 4, shall be entitled to submit statements of case or written observations to the Court of Justice in cases which arise under paragraph 3.

Article 13 Entry into force

1. This Convention shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.

2. Member States shall notify the Secretary-General of the Council of the European Union of the completion of the procedures laid down by their respective constitutional requirements for adopting this Convention.

3. This Convention shall enter into force ninety days after the notification, referred to in paragraph 2, by the last Member State to fulfil that formality.

4. Until the entry into force of this Convention, any Member State may, when giving the notification referred to in paragraph 2 or at any time thereafter, declare that this Convention, with the exception of Article 12 thereof, shall apply to it in its relationships with those Member States which have made the same declaration. This Convention shall become applicable in respect of the Member State that makes such a declaration on the first day of the month following the expiry of a period of ninety days after the date of deposit of its declaration.

5. A Member State that has not made any declaration as referred to in paragraph 4 may apply this Convention with respect to the other contracting Member States on the basis of bilateral agreements.

Article 14 Accession of new Member States

1. This Convention shall be open to accession by any State that becomes a member of the European Union.

2. The text of this Convention in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.

3. Instruments of accession shall be deposited with the depositary.

4. This Convention shall enter into force with respect to any State acceding to it ninety days after the date of deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of the Convention if it has not already entered into force at the time of expiry of the said period of ninety days.

5. If this Convention has not yet entered into force when the instrument of accession is deposited,

Article 13 (4) shall apply to acceding States.

Article 15 Reservations

1. No reservation shall be authorized with the exception of those provided for in Articles 7 (2) and 10 (2).
2. Any Member State which has entered a reservation may withdraw it at any time in whole or in part by notifying the depositary. Withdrawal shall take effect on the date on which the depositary receives the notification.

Article 16 Depositary

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Convention.
2. The depositary shall publish in the Official Journal of the European Communities information on the progress of adoptions and accessions, declarations and reservations and any other notification concerning this Convention.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hand.
Done at Brussels, on the twenty-sixth day of May in the year one thousand nine hundred and ninety-seven in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

**Oświadczenia złożone przez Państwa Członkowskie do Konwencji w sprawie zwalczania
korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy Państw
Członkowskich Unii Europejskiej**

Owiadczenia Austrii:

French

1. Conformément à l'article 7, paragraphe 2 : La République d'Autriche déclare, conformément à l'article 7, paragraphe 2, de la convention, que, pour ce qui est des actes commis par ses propres ressortissants, elle n'est liée par l'article 7, paragraphe 1, point b), de la convention que lorsque l'acte en question est également punissable dans le pays où il a été commis. 2. Conformément à l'article 10, paragraphe 2 : La République d'Autriche déclare, conformément à l'article 10, paragraphe 2, de la convention, qu'elle n'est pas liée par l'article 10, paragraphe 1, de la convention dans les cas suivants : a) lorsque les faits visés par le jugement ont eu lieu, en tout ou en partie, sur son territoire. Dans ce dernier cas, cette exception ne s'applique cependant pas si ces faits ont eu lieu en partie sur le territoire de l'Etat membre où le jugement a été rendu; b) lorsque les faits visés par le jugement rendu à l'étranger correspondent à l'une des infractions suivantes : - fait d'acquérir la connaissance d'un secret d'affaires en vue de le livrer à une puissance étrangère (article 124 du Code pénal autrichien) ; - complot contre la sûreté de l'État et préparation d'un complot contre la sûreté de l'État (articles 242 et 244 du Code pénal autrichien) ; - association en vue de nuire à l'État (article 246 du Code pénal autrichien) ; - dénigrement de l'État et de ses symboles (article 248 du Code pénal autrichien) ; - atteintes aux organes suprêmes de l'État (articles 249 à 251 du Code pénal autrichien) ; - haute trahison (articles 252 à 258 du Code pénal autrichien) ; - infractions pénales commises contre l'armée autrichienne (articles 259 à 260 du Code pénal autrichien) ; - infractions pénales commises par une personne contre un fonctionnaire autrichien (article 74, point 4, du Code pénal autrichien) dans l'exercice ou du fait de l'exercice de ses fonctions ; - infractions aux termes de la loi sur le commerce extérieur et - infractions aux termes de la loi sur le matériel de guerre ; c) lorsque les faits visés par le jugement rendu à l'étranger ont été commis par un fonctionnaire autrichien (article 74, point 4, du Code pénal autrichien) en violation des obligations de sa charge. 3. Conformément à l'article 12, paragraphe 4 : a) La République d'Autriche reconnaît la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes conformément à l'article 12, paragraphe 3, de la convention. b) La République d'Autriche se réserve le droit de prévoir dans son droit interne une disposition énonçant que lorsqu'une question liée à l'interprétation de la Convention relative à la lutte contre la corruption impliquant des fonctionnaires des Communautés européennes ou des Etats membres de l'Union européenne est soulevée dans une affaire pendante devant une juridiction nationale dont les décisions ne sont pas susceptibles d'un recours juridictionnel de droit interne, cette juridiction est tenue de porter l'affaire devant la Cour de justice des Communautés européennes. 4. Conformément à l'article 13, paragraphe 4 : La République d'Autriche déclare que la convention, à l'exception de son article 12, sera applicable à son égard, dans ses rapports avec les Etats membres qui auront fait la même déclaration.

English

1. Pursuant to Article 7(2): Pursuant to Article 7(2) of the Convention, the Republic of Austria hereby declares that it shall be bound by Article 7(1)(b) of the Convention in respect of offences committed by its nationals only if the acts are also punishable in the country in which they were committed. 2. Pursuant to Article 10(2): Pursuant to Article 10(2) of the Convention, the Republic of Austria hereby declares that it shall not be bound by Article 10(1) of the Convention in the following cases: (a) if the facts which were the subject of the judgment rendered took place on its own territory either in whole or in part; in the latter

case, this exception shall not apply if those facts took place partly on the territory of the Member State where the judgment was rendered; (b) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad constitute one of the following offences: Exploitation of a business or industrial secret in favour of foreign interests (Article 124 of the Penal Code) High treason and preparations to that end (Articles 242 and 244 of the Penal Code) Subversive links (Article 246 of the Penal Code) Debasing the State and its image (Article 248 of the Penal Code) Attacks on supreme organs of the State (Articles 249 to 251 of the Penal Code) Treason (Articles 252 to 258 of the Penal Code) Punishable acts committed against the armed forces of the State (Articles 259 and 260 of the Penal Code) Punishable acts committed against an Austrian official (Article 74, fourth line of the Penal Code) in the performance of his duties, or by virtue thereof Offences against the Foreign Trade Law and Offences against the War Materials Law; (c) if the facts which were the subject of the foreign judgment rendered were committed by an Austrian official (Article 74, fourth line of the Penal Code) contrary to the duties of his office. 3. Pursuant to Article 12(4): (a) The Republic of Austria recognises the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities in accordance with Article 12(3) of the Convention. (b) The Republic of Austria reserves the right to make provision in its national law to the effect that, where a question relating to the interpretation of the Convention on the fight against corruption involving officials of the European Communities or officials of Member States of the European Union is raised in a case pending before a national court or tribunal against whose decision there is no judicial remedy under national law, that court or tribunal will be required to refer the matter to the Court of Justice. 4. Pursuant to Article 13(4): The Republic of Austria declares that this Convention, with the exception of Article 12 thereof, shall apply to it in its relationships with those Member States which have made the same declaration.

Owiadczenia Niemiec:

French

Déclarations : Ad article 10: Conformément à l'article 10, paragraphe 2, point a), le gouvernement fédéral déclare que la République fédérale d'Allemagne n'est pas liée par l'article 10, paragraphe 1, lorsque les faits visés par le jugement rendu à l'étranger ont eu lieu, en tout ou en partie, sur son territoire, dans la mesure où ces faits n'ont pas eu lieu en partie sur le territoire de l'État membre où le jugement a été rendu. Ad article 12: Conformément à l'article 12, paragraphe 4, le gouvernement fédéral déclare que la République fédérale d'Allemagne reconnaît les arrêts de la Cour de justice des Communautés européennes. Toute juridiction nationale dont les décisions ne sont plus susceptibles d'un recours juridictionnel de droit interne est tenue de demander à la Cour de justice des Communautés européennes de statuer à titre préjudiciel sur les questions visées à l'article 12, paragraphe 3, dès lors qu'elle estime qu'une décision sur ces questions est nécessaire pour rendre son jugement. Ad article 13: Conformément à l'article 13, paragraphe 4, le gouvernement fédéral déclare que la convention est applicable à l'égard de la République fédérale d'Allemagne, dans ses rapports avec les États membres qui ont fait la même déclaration, le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de quatre-vingt-dix jours suivant la date du dépôt de ladite déclaration.

English

Declarations : Re Article 10: The Federal Government declares in accordance with Article 10(2)(a) that the Federal Republic of Germany is not bound by Article 10(1) if the act which was the subject of the judgment rendered abroad took place entirely or partly on its territory, unless the act took place partly on the territory of the Member State where the judgment was rendered. Re Article 12: The Federal Government declares in accordance with Article 12(4) that the Federal Republic of Germany recognises the decisions of the Court of Justice of the European Communities. A national court against whose decisions there is no judicial remedy under national law shall refer matters to the Court of Justice of the

European Communities for a preliminary ruling pursuant to Article 12(3), if it considers that a decision on those matters is necessary to enable it to give judgment. Re Article 13: The Federal Government declares in accordance with Article 13(4) that as far as the Federal Republic of Germany is concerned, this Convention shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration from the first day of the month following the expiry of a period of 90 days after the date of deposit of its declaration.

Owiadczenia Danii:

French

Déclarations de la délégation danoise: En vertu de l'article 7, paragraphe 2, le Danemark se réserve, dans les cas visés à l'article 7, paragraphe 1, point b), première partie, de subordonner sa compétence à la condition que l'infraction est également punissable en vertu de la législation du pays dans lequel elle a été commise (double incrimination). En vertu de l'article 10, paragraphe 2, points a) à c), le Danemark ne sera pas lié par l'article 10, paragraphe 1, dans les cas visés à l'article 10, paragraphe 2, points a), b) et c). En ce qui concerne les faits mentionnés à l'article 10, paragraphe 2, point b), la déclaration vise les infractions relevant du chapitre 12 du code pénal (infractions contre l'indépendance et la sûreté de l'État), du chapitre 13 (infractions contre la constitution et les plus hautes autorités de l'État), du chapitre 14 (infractions contre l'autorité publique), ainsi que les infractions qui, de par leur nature, peuvent être classées dans cette catégorie. Le Danemark interprète l'article 10, paragraphe 2, point b), comme visant, entre autres, les faits décrits à l'article 8, paragraphe 1, du code pénal. Le Danemark interprète en outre l'article 10 dans le sens qu'il concerne uniquement la possibilité d'imposer des sanctions mais non pas la possibilité d'une déchéance des droits. En vertu de l'article 12, paragraphe 4, le Danemark accepte que toute juridiction danoise peut demander à la Cour de justice des Communautés européennes de statuer à titre préjudiciel sur une question concernant l'interprétation des articles 1er à 4 et 12 à 16 de cette convention, soulevée dans une affaire dont elle est saisie, impliquant des membres ou des fonctionnaires des institutions communautaires ou des organismes créés en application de traités instituant les Communautés européennes, agissant dans l'exercice de leurs fonctions, dès lors qu'elle estime qu'une décision sur cette question est nécessaire pour rendre son jugement. En vertu de l'article 13, paragraphe 4, le Danemark déclare que la convention sera applicable à son égard, dans ses rapports avec les États membres qui auront fait la même déclaration le premier jour du mois qui suit l'expiration d'une période de quatre-vingt-dix jours suivant la date du dépôt de sa déclaration. Les conventions ne sont actuellement pas applicables aux îles Féroé et au Groenland.

English

Declarations: With reference to Article 7(2), the reservation is made that in the circumstances described in the first phrase of Article 7(1)(b), Denmark may make Danish jurisdiction conditional on the offence also being punishable under the legislation of the country in which the offence was committed (double criminality). With reference to Article 10(2)(a) to (c), Denmark shall not be bound by Article 10(1) in the cases listed in Article 10(2)(a), (b) and (c). As regards the acts listed in Article 10(2)(b), this declaration covers offences under Chapter 12 (Offences against the independence and safety of the State), Chapter 13 (Offences against the Constitution and the supreme authorities of the State) and Chapter 14 (Offences against public authority) of the Danish Criminal Code, and offences which may be similarly categorised. Denmark understands Article 10(2)(b) *inter alia* to include acts described in 8(1) of the Danish Criminal Code. Furthermore, Denmark interprets Article 10 as only applying to the ability to impose punishment, not the ability to deprive someone of their rights. With reference to Article 12(4), Denmark accepts that any

court in Denmark may request the Court of Justice of the European Communities to give a preliminary ruling on a matter concerning the interpretation of Articles 1 to 4 and 12 to 16 raised in a case pending before it and involving members or officials of Community institutions or bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities, acting in the exercise of their functions, if the court considers that decision on that matter is necessary to enable it to give judgment. With reference to Article 13(4) Denmark declares that the Convention shall apply to it from the first day of the month following the expiry of a period of 90 days after the date of deposit of its declaration, in its relationships with those States which have made the same declaration. The Faroe Islands and Greenland are not covered by the Convention for the time being.

Owiadczenie Hiszpanii:

French

RÉSERVE : "L'Espagne déclare, conformément à l'article 15, en liaison avec le paragraphe 2 de l'article 10, qu'elle n'est pas liée par le paragraphe 1 dudit article dans les cas visés aux points a), b) et c)." DÉCLARATION : "L'Espagne déclare, conformément à l'article 15, en liaison avec les paragraphes 4 et 5 de l'article 12, qu'elle accepte la compétence de la Cour de justice pour statuer à titre préjudiciel sur des questions soulevées par les juridictions espagnoles dont les décisions ne sont susceptibles d'aucun recours juridictionnel".

English

RESERVATION: "Spain declares, in accordance with Article 15, and in relation to Article 10(2), that it is not bound by paragraph 1 of that Article in the cases provided for in subparagraphs (a), (b) and (c)." DECLARATION: "Spain declares, in accordance with Article 15, and in relation to Article 12(4) and (5), that it accepts the competence of the Court of Justice, for matters referred for preliminary rulings by Spanish courts against the decisions of which there is no judicial remedy."

Owiadczenie Francji:

French

1. Déclaration en application de l'article 12, paragraphe 4 : "Conformément à la déclaration faite par la France le 4 mars 2000 en application de l'article 35 du traité de l'Union Européenne, la République Française déclare accepter la compétence de la cour de justice des Communautés Européennes statuant à titre préjudiciel sur une question concernant l'interprétation des articles 1er à 4 et 12 à 16 de la convention, dans les conditions fixées au paragraphe 3 de l'article 12" 2. Déclaration en application de l'article 7 paragraphe 2 : "Lorsque les infractions prévus aux articles 2, 3 et 4 de la présente convention sont commises hors du territoire de la République, la France déclare, conformément aux dispositions de l'article 6 paragraphe 2, que la poursuite desdites infractions visant les personnes énumérées à l'article 7 paragraphe 1 point b), c) et d) ne pourra être exercée qu'à la requête du ministère public. Cette poursuite devra être précédée d'une plainte de la victime ou de ses ayants droits ou d'une dénonciation officielle par l'autorité du pays où le fait a été commis".

English

1. Declaration pursuant to Article 12(4): "In accordance with the declaration made by France on 4 March 2000 pursuant to Article 35 of the Treaty on European Union, the French Republic hereby states that it accepts the jurisdiction of the Court Of Justice of the European Communities to give preliminary rulings on any question concerning the interpretation of Article 1 to 4 and 12 to 16 of the convention, under the conditions laid down in Article 12(3) thereof." 2. Declaration pursuant to Article 7(2): "Where the offences covered by Articles 2, 3 and 4 of this convention are committed outside the territory of the French Republic, France states, in accordance with the provisions of Article 6(2), that charges for such offences may be brought against the persons listed in Article 7(1)(b), (c) and (d) only at the request of the public prosecutor. Prosecution must be preceded by a complaint by the victim or by his legal successor(s) or by official denunciation of the offence by the authorities of the country in which it was committed."

Owiadczenie Wielkiej Brytanii:

French

Le Royaume-Uni n'appliquera pas les règles énoncées à l'article 7, paragraphe 1, points b), c) et d).

English

The United Kingdom will not apply the rules laid down in paragraph 1 (b), (c) and (d) of Article 7.

Owiadczenie Grecji:

French

Déclarations: Les juridictions grecques sont compétentes pour connaître des infractions de corruption dans les cas visés à l'article 7, paragraphe 1, de la convention ratifiée par cette loi. Les dispositions de cette loi s'appliquent également lorsque l'infraction de corruption a été commise à l'étranger par un ressortissant grec, même si l'acte en question n'est pas punissable en vertu de la législation du pays où il a été commis. Conformément à l'article 10, paragraphe 2, et à l'article 15, paragraphe 1, de la convention, la Grèce n'est pas liée par l'article 10, paragraphe 1, de la convention dans les cas visés au paragraphe 2, points b) et c), de cet article. Conformément à l'article 12, paragraphe 4, de la convention, la Grèce accepte que la Cour de justice des Communautés européennes soit compétente pour statuer à titre préjudiciel au sens de cet article, à la demande de ses juridictions.

English

Declarations: Greek courts will have jurisdiction to try corruption offences in any of the cases referred to in Article 7(1) of the Convention ratified by the present law. The provisions of the present law will also apply where the corruption offence was committed by a Greek national abroad, even where the act is not a criminal offence under the law of the State in which it was committed. Pursuant to Article 10(2) and Article 15(1) of the Convention, Greece will not be bound by Article 10(1) of the Convention in the cases referred to in Article 10(2)(b) and (c) of the Convention. Pursuant to Article 12(4) of the Convention, Greece accepts the competence of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings as laid down in that Article, provided a Greek court requests such a ruling.

Owiadczenie Woch (tylko w oryginale):

Original Language

"L'Italie appliquera sans réserve les règles de compétence prévues dans les lettres a) et d) de l'article 7, paragraphe 1), de la Convention relative à la lutte contre la corruption dans laquelle sont impliqués des fonctionnaires de la Communauté Européenne ou des membres de l'Union Européenne tandis qu'elle appliquera les règles de compétence prévues dans les lettres b) et c) aux conditions actuellement prévues dans les articles 7, 9 et 10 du Code de Procédure pénale italien" "L'Italia non è vincolata dal paragrafo 1 dell'articolo 10 nei casi di cui alle lettere a), b) e c) del paragrafo 2 dello stesso articolo" "L'Italia ai sensi del paragrafo 4 dell'articolo 13, applicherà la Convenzione, ad eccezione dell'articolo 12, nei propri confronti nei rapporti con gli Stati membri che hanno fatto la medesima dichiarazione"

Owiadczenie Holandii:

French

Réserve concernant l'article 7: "Le gouvernement néerlandais déclare qu'en ce qui concerne l'article 7, paragraphe 1, les Pays-Bas peuvent exercer leur compétence: point a): dans le cas d'une infraction commise, en tout ou en partie, sur le territoire néerlandais; point b): dans le cas d'une infraction instituée conformément à l'article 2; à l'égard de fonctionnaires néerlandais et également de ressortissants néerlandais qui ne sont pas fonctionnaires, pour autant que le fait concerné soit érigé en infraction en vertu de la loi de l'État où il est commis; dans le cas d'infractions instituées conformément aux articles 3 et 4, à l'égard tant de ressortissants néerlandais que de fonctionnaires néerlandais, pour autant que la loi de l'État où elles sont commises les érige en infractions; point c): à l'égard de ressortissants néerlandais, pour autant que l'infraction soit punissable en vertu de la loi de l'État où elle est commise; point d): à l'égard d'agents au service d'une institution des Communautés européennes ayant son siège aux Pays-Bas ou d'un organisme créé conformément aux traités instituant les Communautés européennes ayant son siège aux Pays-Bas, pour autant que l'infraction soit punissable en vertu de la loi de l'État où elle est commise."

English

Reservation in respect of Article 7: "The Netherlands Government declares that with regard to Article 7(1), jurisdiction may be exercised by the Netherlands in the following cases: (a): where the offence is committed in whole or in part within Netherlands territory; (b) in respect of the offence punishable under Article 2, with regard to Netherlands officials and also with regard to Netherlands nationals who are not officials, insofar as it is punishable under the law of the country where it was committed, in respect of the offences punishable under Articles 3 and 4, with regard to both Netherlands nationals and Netherlands officials, insofar as the relevant offence is punishable under the law of the country where it was committed; (c): with regard to Netherlands nationals, insofar as the offence is punishable under the law of the country where it was committed; (d): with regard to public servants working for a European Community institution which has its headquarters in the Netherlands or for a body set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities which has its headquarters in the Netherlands, insofar as the offence is punishable under the law of the country where it was committed".

Owiadczenie Portugalii:

Original Language

Nos termos previstos pelo nº 2 do artigo 7º da Convenção a República Portuguesa declara que: a) Quando o agente da infracção for cidadão português, mas não funcionário nacional, só aplicará a regra de comparência da alínea b) do nº 1 do artigo 7º da Convenção se: O agente do crime for encontrado em Portugal; Os factos cometidos forem puníveis também pela legislação do lugar em que tiverem sido praticadas, salvo se nesse lugar não se exercer poder punitivo; Constituírem, para além disso, crimes que admitem extradição e esta não possa ser concedida. b) Não aplicará a regra da competência da alínea c) do nº 1 do artigo 7º da Convenção. Nos termos e para os efeitos do nº 4 do artigo 12º, a República Portuguesa declara aceitar a competência do Tribunal de Justiça para decidir a título prejudicial sobre a interpretação da presente Convenção, nos termos do nº 3 do artigo 12º da Convenção. Nos termos e para os efeitos do nº 4 do artigo 13º da Convenção a República Portuguesa aplica a presente Convenção nas suas relações com outros Estados-membros que tenham feito declaração idêntica.

Owiadczenie Szwecji:

French

JE DECLARE, conformément à l'article 7, paragraphe 2, de la convention, a) que la Suède n'a pas l'intention d'exercer sa compétence juridictionnelle dans les cas où l'infraction est commise à l'encontre d'un fonctionnaire communautaire au sens de l'article 1 ou d'un des membres des institutions des Communautés européennes visées à l'article 4, paragraphe 1, qui est en même temps un ressortissant suédois (article 7, paragraphe 1, point c), et b) que la Suède n'a pas l'intention d'exercer sa compétence juridictionnelle dans les cas où l'auteur de l'infraction est un fonctionnaire communautaire au service d'une institution ou d'un organisme ayant son siège en Suède (article 7, paragraphe 1, point d). conformément à l'article 10, paragraphe 2, de la convention, que la Suède pourra poursuivre une personne qui a été jugée pour les mêmes faits dans un autre Etat membre de l'Union européenne lorsque ces faits a) ont eu lieu, en tout ou en partie, sur le territoire suédois (article 10, paragraphe 2, point a), ou b) constituent une infraction contre la sûreté ou d'autres intérêts également essentiels de la Suède (article 10, paragraphe 2, point b), conformément à l'article 12, paragraphes 4 et 5, de la convention, que les tribunaux suédois pourront demander à la Cour de justice des Communautés européennes l'interprétation, à titre préjudiciel, de la convention. Cette possibilité ne se limitera pas aux juridictions qui statuent en dernier ressort, conformément à l'article 13, paragraphe 4, de la convention, que la convention sera applicable à l'égard de la Suède, même avant son entrée en vigueur, dans ses rapports avec les Etats membres qui auront fait la même déclaration.

English

I DECLARE: in accordance with Article 7(2) of the Convention, that: (a) Sweden does not intend to exercise jurisdiction in cases where the offence was committed against a Community official referred to in Article 1 or against a member of one of the European Community institutions referred to in Article 4(1) who is at the same time a national of Sweden (Article 7(1)(c)), and (b) Sweden does not intend to exercise jurisdiction in cases where the offender is a Community official working for an institution or body which has its headquarters in Sweden (Article 7(1)(d)); in accordance with Article 10(2) of the Convention, that: Sweden will be able to bring proceedings against a person who has been convicted of the same offence in another State which is a member of the European Union, if the offence was: (a) wholly or partly committed on Swedish territory (Article 10(2)(a)), or

(b) directed against Sweden's security or other equally essential interests of Sweden (Article 10(2)(b)); in accordance with Article 12(4) and (5) of the Convention, that: Swedish courts are able to seek preliminary rulings by the Court of Justice of the European Communities on the interpretation of the Convention. This option will not be limited to courts of final instance; in accordance with Article 13(4) of the Convention, that: the Convention is- even before it enters into force- applicable in Sweden's relationships with those Member States which have made the same declaration.

Owiadczenie Finlandii:

French

1. La Finlande n'appliquera pas les règles prévues à l'article 7, paragraphe 1, point b), de la convention à ses ressortissants, conformément au chapitre 1, point 11, du code pénal finlandais, que dans la mesure où l'infraction est aussi punissable au regard de la loi du lieu où elle a été commise et pourrait également être considérée comme telle par une juridiction du pays étranger. Il est exclu d'infliger en Finlande des sanctions plus sévères que celles prévues par la loi du lieu où l'infraction a été commise. 2. La Finlande n'appliquera pas les règles prévues à l'article 7, paragraphe 1, points c) et d) de la convention. 3. La Finlande n'est pas liée par l'article 10, paragraphe 1, de la convention dans les cas visés à l'article 10, paragraphe 2, points a) à c). 4. La Finlande accepte que, conformément à l'article 12, paragraphe 3, de la convention, toute juridiction finlandaise puisse demander à la Cour de justice des Communautés européennes de statuer à titre préjudiciel dans les cas visés audit article.

English

1. Finland applies the rules laid down in Article 7(1)(b) of the Convention in respect of its own nationals in accordance with Chapter 1(11) of the Finnish criminal code only if the offence is also punishable under the law of the place where the offence was committed and would also be considered a punishable offence before a court of the foreign state. No stricter penalties may be imposed in Finland than those prescribed under the law of the place of the offence. 2. Finland does not apply the rules as laid down in Article 7(1)(c) and (d) of the Convention. 3. Article 10(1) of the Convention does not bind Finland in the cases mentioned in Article 10(2)(a) to (c). 4. Finland accepts that, in accordance with Article 12(3) of the Convention, any Finnish court may ask the European Court of Justice to give a preliminary ruling in the cases referred to in the Article.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras

Sekr.Min.JP- 293 /04/DPE/ot

Warszawa, dnia 31 maja 2004 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektów:

1. ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy państw członkowskich Unii Europejskiej, sporządzonej w Brukseli dnia 26 maja 1997 roku,
 2. uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Konwencji w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy państw członkowskich Unii Europejskiej, sporządzonej w Brukseli dnia 26 maja 1997 roku, do ratyfikacji,
- wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonymi projektami uchwały Rady Ministrów (pismo nr RM-111-130-04) oraz projektem ustawy (pismo nr RM-10-95-04), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Przedłożone do zaopiniowania projekty dotyczą Konwencji w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy państw członkowskich Unii Europejskiej, sporządzonej w Brukseli dnia 26 maja 1997 roku. Głównym celem przyjęcia Konwencji jest wzmocnienie współpracy sądowej w zakresie zwalczania korupcji funkcjonariuszy.

- II. Omawiana Konwencja została przyjęta w oparciu o art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej z 7 lutego 1992 r. (Traktatu z Maastricht), ma więc bezpośrednią podstawę prawną w pierwotnym prawie unijnym. Należy ją w związku z tym uznać za akt prawny wchodzący w skład dorobku prawnego Unii Europejskiej i w pełni z tym dorobkiem zgodny.
- Warto zauważyć, że Traktat o Unii Europejskiej przewiduje, w art. 3 zdanie 1, że działania dla osiągnięcia jej celów są podejmowane z jednoczesnym poszanowaniem dorobku Wspólnoty (*acquis communautaire*). Konwencja jest więc z założenia zgodna z prawodawstwem UE.
- III. Pragnę jednocześnie podkreślić, że konieczność przystąpienia do omawianej Konwencji wynika również z art. 3 ust. 4 Aktu o przystąpieniu Polski i innych państw do Unii Europejskiej, integralnej części Traktatu Akcesyjnego, podpisanego 16 kwietnia 2003 r. w Atenach.
- IV. W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, że z punktu widzenia prawa Unii Europejskiej nie ma przeciwwskazań do ratyfikacji Konwencji w sprawie zwalczania korupcji funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich i funkcjonariuszy państw członkowskich Unii Europejskiej, sporządzonej w Brukseli dnia 26 maja 1997 roku.

2 *pan un*

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Włodzimierz Cimoszewicz
Minister Spraw Zagranicznych